

Vlaamse
Journalisten
Vereniging

PB-PP|B-17496
BELGIE(N)-BELGIQUE

DE NIEUWE TYDINGHE

Jaargang 2014 - Nummer 4 - Oktober, November, December 2014

Jaarvergadering zaterdag 6 december in Kortrijk

Driemaandelijks tijdschrift van de Vlaamse Journalistenvereniging (vzw VJV)
www.vjv.info

Afgiftekantoor 2099, Antwerpen X

V.U.: Walter Van den Branden, VJV, AED Studios - Fabriekstraat 38 bus 5 - B-2547 Lint

colofon

DE NIEUWE TYDINGHE

Verantwoordelijke uitgever:

Walter Van den Branden

Vormgeving:

Patrick Proost/Publicom

Eindredactie:

Hilde Van Gool

Cartoons, foto's, artikels: zie bronvermeldingen.

Elke inzender draagt de volle verantwoordelijkheid voor zijn/haar bijdrage.

*

Gehele of gedeeltelijke overname van stukken hieruit kan enkel mits voorafgaande en schriftelijke goedkeuring en met volledige bronvermelding.

*

Niet ondergetekende artikels vallen onder de verantwoordelijkheid van de verantwoordelijke uitgever.

Wettelijk Depot: BD 54.662
Post Erkenningsnummer: P 509477
Jaargang 2014 NR. 4
Driemaandelijks Uitgave

Redactie:

Bestuursraad VJV
AED Studios

Fabriekstraat 38 bus 5 - B-2547 Lint

Website:

www.vjv.info

Mailadres:

info@vjv.info

Sociale media:

Telefoon:

0485 56 31 36

Ook niet-VJV leden kunnen zich abonneren op De Nieuwe Tydinghe. Een abonnement kost 14,50 euro(*) voor een volledige jaargang van vier nummers (januari-april-juli-oktober). Abonneren kan via overschrijving op rekening: IBAN BE30 4758 2050 3111. - BIC KREDBEBB. Met vermelding "Jaarabonnement DNT". Zonder opzegging voor de verschijning van het oktobernummer worden abonnementen automatisch met een jaar verlengd.

(*) verzending naar een adres in België

voorwoord

Sinterklaasstorm!

Zaterdag 6 december wordt ongetwijfeld een memorabele dag in de geschiedenis van de Vlaamse Journalisten Vereniging. Aan de drempel van een halve eeuw werking, kunnen we dan met fierheid aankondigen dat onze vereniging zich klaar maakt voor een bruisend jaar met een volwaardige gouden jubileumviering.

De statutaire ledenvergadering die op zaterdag 6 december, dankzij de bereidwillige medewerking van de Stad Kortrijk en de steun van burgemeester Vincent Van Quickenborne, in Kortrijk zal gehouden worden, vormt ongetwijfeld de aanloop naar een keerpunt en een nieuwe fase in het bestaan van de Vlaamse Journalisten Vereniging.

Inderdaad, toen de initiatiefnemers van onze vereniging zich eind 1964 'terwijl grauwe herfstlierten mistroostig en kil over Antwerpen trokken' in een bovenzaaltje van café Céline aan de Van Arteveldestraat, voor het eerst bezonnen over de oprichting van een autonome Vlaamse journalistenvereniging, hadden wellicht noch Frans Blommaert, Jan Dedecker, Frans Rayemacker, Louis Reinquin, Jack Versyck, Jos Verhoogen of Louis Davids kunnen vermoeden dat 50 jaar later hun initiatief uitgegroeid zou zijn tot een hecht en bloeiend verbond dat destijds door de pessimisten en de zwartkijkers werd omschreven als een 'eendagsvlug met een kortstondig bestaan'.

Exact 50 jaar later willen we daarom, ter gelegenheid van onze jaarlijkse statutaire ledenvergadering, hulde brengen aan de pioniers van onze vereniging. Een vereniging die, weliswaar met vallen en opstaan maar tot spijt van wie 't benijdt, is uitgegroeid tot een representatieve Vlaamse journalistenvereniging met nagenoeg 500 leden.

Met onze ledenvergadering anno 2014 zullen we op 6 december niet alleen zowat gans Vlaanderen doorkruist hebben, maar zullen we met wapperende vlaggen in het prachtige Stadhuis van Kortrijk (en hopelijk met een groot aantal aanwezigen!) kunnen aantonen dat, in de aanloop naar het 50-jarig bestaan van onze vereniging, taaie Vlaamse volharding, doorzettingsvermogen en onblusbaar enthousiasme de kerngedachten zijn waarrond ook het toekomstig succes van onze vereniging is opgebouwd.

U komt toch ook?

Uw voorzitter,

Walter Van den Branden

inhoud

Voorwoord, redactie2

VJV-info

- Jaarlijkse statutaire ledenvergadering3
- Nieuwe leden3
- IM Dirk Demuynck.....4
- TEXTURE4

Van onze leden

- Homage aan Raoul Servais.....5
- Interview
Jean-Paul Van Bendeghem.....6
- Expo:
Victor Hugo in ballingschap7
- Boek: Les Plus Beaux15

Journalistiek nieuws

- Denaeghel op de kop
of toch niet8
- Nico Snelders, persmagistraat....10
- Slimmer zoeken met Twitter.....13
- Eerste Europese Spelen.....16

Jaarlijkse statutaire ledenvergadering

Zaterdag 6 december 2014 om 10.00 u.
Stadhuis, Grote Markt 54, 8500 Kortrijk

De jaarlijkse statutaire ledenvergadering in Kortrijk belooft alweer een 'knaller' te worden. Dankzij de gastvrijheid en de medewerking van de Stad Kortrijk en het persoonlijk engagement van burgemeester Vincent Van Quickenborne kunnen de leden van de Vlaamse Journalistenvereniging in hun tournee doorheen Vlaanderen niet alleen genieten van een unieke vergaderlocatie maar kunnen zij - desgewenst samen met hun partner - op een uitzonderlijke manier kennismaken met deze historische stad, met haar culinaire specialiteiten en haar toeristische bezienswaardigheden.

Daarom bieden wij onze leden ook nu weer een aantrekkelijk verblijfsarrangement aan. Dankzij een gunstaanbod van het IBIS Hotel Centrum, dat gelegen is in de Doornikstraat vlakbij de Grote Markt van Kortrijk, kunnen de leden tijdens het Sinterklaasweekend het nuttige aan het aangename koppelen. Een aanrader voor een uitzonderlijke citytrip tegen een nooit geziene gunstprijis.

Programma en agenda:

- 09.30 u.: ontvangst met koffie in de inkomhal van het historisch Stadhuis van Kortrijk – ook de partners zijn hier van harte welkom – vanaf 10 u. kunnen zij in het historisch stadsgedeelte van Kortrijk deelnemen aan een interessant partnerprogramma met gidsenbegeleiding

- 10.00 u.: Jaarvergadering in de Gotische zaal van het Stadhuis (enkel voor de leden)
 - verwelkoming door de voorzitter
 - financieel verslag van de penningmeester – commentaar van de commissarissen – goedkeuring van de jaarrekening 2013 – goedkeuring van de begroting 2015
 - aanstelling van de commissaris(sen) voor controle van de jaarrekening 2014
 - verslag werking van het voorbije jaar door de Erkeningscommissie
 - verslag werking van het voorbije jaar van de Raad van Bestuur
 - aanpassing statuten
 - voorstel DNT & website
 - voorstelling programma '50 jaar VJV' – optioneel: aanvraag statuut van 'Koninklijke Vereniging'
 - verkiezingen nieuwe leden Raad van Bestuur
 - viering leden met 25 jaar dienst
 - voordracht erelid
 - varia en rondvraag

- 12.15 u.: officiële ontvangst met receptie in het Stadhuis van Kortrijk (ook hier zijn de aanwezige partners van harte welkom)
 - Ontvangst door Burgemeester Vincent Van Quickenborne

- 13.15 u.: Feestelijk buffet voor leden en de aanwezige partners in de Kroonzaal van het Texture Museum (met tombola voor de leden)

- 15.00 u.: Einde van het diner – bezoek aan het Texture Museum (facultatief)

Nieuwe leden

VJV mocht de voorbije maanden de volgende nieuwe leden verwelkomen:

- 1090 Rein VERHOEVEN uit Balegem, adjunct-hoofdredacteur bij Ik Ga Bouwen en Renoveren
- 1091 Samir TAIF uit Antwerpen, reporter bij Stampmedia
- 1092 Milou VERSTAPPEN uit Antwerpen, fotograaf bij Stampmedia
- 1093 Luc TIMMERMANS uit Ravels, fotograaf bij Sunweb-napoleongames; Arta Building; cyclingsite
- 1094 Rik MOEYAERT uit WAARDAMME-OOSTKAMP, fotograaf/reporter bij Grinta, Motoren en Toerisme
- 1095 Pol DEMEYERE uit Heule, fotograaf bij o.a. Het Nieuwsblad
- 1096 Robert CORLUY uit Massenhoven, hoofdredacteur bij Pro-Sport Magazine, Extra
- 1097 Maurits BRANDS uit Antwerpen, hoofdredacteur Link Modemagazine
- 1098 Audrey DUPERRON uit Frankrijk, redacteur bij Express.be
- 1099 Paul VAN BOCKSTAELE uit Nieuwpoort, fotograaf bij o.a. Het Laatste Nieuws
- 1100 Roland DESNERCK uit Oostende, redacteur bij o.a. De Grote Rede

TEXTURE - Museum over Leie en Vlas

TEXTURE vertelt over de linnen- en vlasnijverheid. Een verhaal met heel sterke wortels dat getuigt van straf vak- en ondernemerschap, van gedurfde innovatie en wendbaarheid en van zichzelf voortdurend heruitvinden. In drie kamers, ingericht in een authentiek vlasverzendhuis (1912), ontdek je de revolutionaire ontwikkeling die de vlasnijverheid in deze streek teweeg bracht. Het verleden zal je verrassen maar de verhalen van vandaag en morgen zullen je verbazen en inspireren.

Al eeuwenlang is Vlaanderen befaamd om zijn textiel en linnen speelt daarin een glansrol! Vroeger waren luxe-producten als kant en damast erg in trek bij de adel en burgerij. Het basislinnen dat hier massaal geweven werd, was bestemd voor dagelijks gebruik. Langs de Leieboorden groeide een industrie die de wereld veroverde: de vlasbewerking.

Nog altijd is 'Courtrai flax' een topkwaliteitsproduct dat internationaal gekend en gegeerd is.

Drie kamers, drie verhalen

Vlas gebruik je elke dag, vaak zonder het te weten en op onverwachte plekken. Designers, wetenschappers en ondernemers laten geen deeltje onbenut. Ontdek, proef, voel en test hun producten uit in **de Wonderkamer**.

De Leiekamer brengt het verhaal van de vlas- en linnennijverheid. Het is er een van vallen en opstaan, van mensen die zonder hulp van buitenaf telkens weer de veerkracht vinden om zware crisissen te boven te komen. Een fascinerende geschiedenis met denkers, durvers en doeners in de hoofdrol.

Onder de gouden kroon ligt **de Schatkamer**. Hier is het vooral genieten van de selectie schitterende damasten, kant, handwerk en fijne weefsels die de uitzonderlijke textielcollectie rijk is.

IM Dirk Demuyne

In de nacht van vrijdag op zaterdag 23-24 augustus overleed Dirk Demuyne in zijn slaap te Bissegem. Dirk begon zijn journalistieke loopbaan bij de Gazet van Antwerpen op het kantoor te Kortrijk.

Hij verzorgde ook de teksten en foto's voor het wielertijdschrift van de BWB. Samen met Nick Verschaeve was hij de oprichter van de wielersportclub het Smeske. Hij was lid van de Kortrijkse perskring en van de Vlaamse Journalisten Vereniging. Dirk werd ten grave gedragen na de eucharistieviering op vrijdag 29 augustus om 10 uur in de Sint-Audomaruskerk op Bissegemplaats.

Redactie & Foto: Bernard Decock

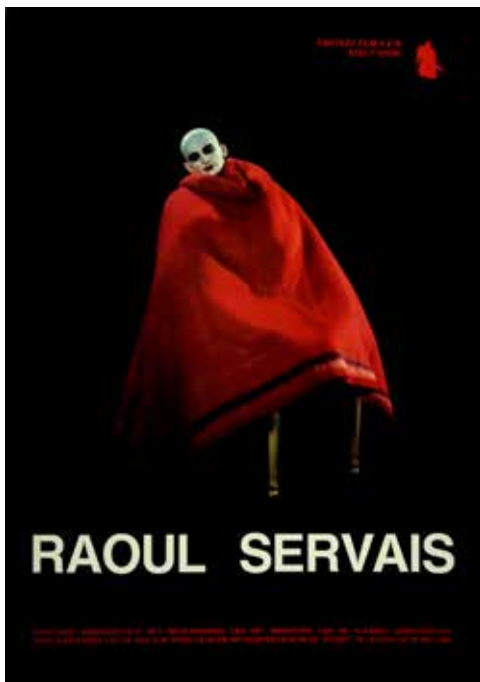
Filmfestival Oostende

Raoul Servais krijgt ster op de walk of fame

Cineast Raoul Servais (1928) kreeg op vrijdag 1 augustus tijdens Theater Aan Zee (TAZ) een ster op de 'Walk of Fame' op de zeedijk van zijn geboortestad, Oostende. Als pionier van de animatiefilm krijgt Servais bij deze een ereplaats op de 'Walk of Fame' van het Filmfestival van Oostende. Servais was dit jaar tevens voorzitter van de publieksjury van het nieuwe internationale festivalonderdeel 'Taste of Europe'.

Raoul Servais is sinds de jaren zestig één van de grondleggers van de animatiefilm. Hij maakte een twintigtal kortfilms die nationaal en internationaal in de prijzen vielen. Servais richtte bovendien de eerste officiële Europese onderwijsrichting "animatie" op bij het KASK in Gent en gaf les aan internationale film- en kunstscholen in Valenciennes, Chicago en Los Angeles.

Net zoals Geoffrey Enthoven, Anton Corbijn, actrices zoals Jane Birkin en Ludivine Sagnier en acteurs zoals Matthias Schoenaerts en Michel Piccoli naast nog vele anderen is Servais vanaf heden vereeuwigd op de "Walk of Fame" van Oostende. Servais kreeg zijn eigen prestigieuze ster op de zeedijk.

Filmfestival Oostende lanceerde dit jaar een uniek onderdeel: "Taste of Europe". Veel Europese films die in eigen land grote successen boeken, bereiken nooit de Belgische zalen. Het "Taste of Europe" onderdeel wil hier verandering in brengen en toonde zes Europese publieksfilms die de aandacht van het Belgische publiek verdienen. Een publieksjury koos de kaskraker 'Marina' van Stijn Coninckx als winnaar van deze internationale competitie. Raoul Servais was voorzitter van deze publieksjury die bestond uit het grote publiek, leden van CC De Grote Post, Klein Verhaal en Filmclub 62.

Uittreksel uit de 'Hommage Raoul Servais' d.d. 1 augustus 2014 door Patrick Vanslambroek n.a.v. TAZ#2014

'Veel van zijn films hebben internationaal erkenning gekregen en zijn geprezen, zowel om hun inhoud als om de vernieuwende animatietechnieken. Zo kreeg Chromophobia de eerste prijs op het filmfestival van Venetië en Harpya de Gouden Palm in Cannes in 1979. In die film wordt voor het eerst gewerkt met de zogenaamde Servaisgraphie, een techniek waarbij acteurs en live action gecombineerd worden met animatie.

Een aparte vermelding verdient de film Taxandria, waarbij Raoul Servais samenwerkt met tekenaar François Schuiten die er de decors voor ontwerpt. De samenwerking blijkt zeer constructief en meebepalend voor de sfeer die de film moet oproepen. Schuiten en Servais houden er beiden een positieve herinnering aan over. Servais zelf moet voor Taxandria onder druk van de producenten echter zijn Servaisgraphie inruilen voor de op dat moment oprukkende digitale computeranimatie.

Servais heeft nooit zijn bewondering voor de Disney-films onder stoelen of banken gestoken, maar – poneert hij: 'ik heb de neiging om films te creëren meer geïnspireerd door de hedendaagse schilderkunst dan door Walt Disney...'

In De Standaard van vorige week las ik dat de commerciële animatiefilm in Hollywood 235 miljoen \$ aan tickets oplevert, ei zo na het dubbele van de actiefilm. Raoul Servais, die het métier van de auteursanimatiefilmer bedrijft en die dit zelf als 'cinema bis' bestempelt, kan alleen maar dromen van zulke bedragen,...En dan nog. Daar liggen zijn dromen echt niet. Want wie de man iets beter kent, zal weten dat het brute geldgewin voor hem geen optie is. Wel een optie is deze hommage, zoals hier vandaag, dit welgemeende respect van zijn collega's, vrienden en geestesgenoten,... voor een oeuvre dat zijn gelijke niet kent. Toen hij me laatst vroeg, hij de eredoctor van de Gentse Universiteit, hij het lid van de Koninklijke Vlaamse Academie van België voor Wetenschappen en Kunsten, hij vereerd met de Norman Mc Laren Award en talloze andere titels, toen jij me dus vroeg wat die 'Walk of Fame' op de zeedijk precies voorstelde, moest ik deemoedig bekennen dat een aantal 'sterren' voor mij totaal onbekend waren. En hij antwoordde; 'en dan komt daar nu nog maar een onbekende meer bij!' Nederigheid en eenvoud sieren de Meester. Maar toegegeven: met Michel Piccoli, Jane Birkin, Arno en de gebroeders Dar-denne,... blijkt hij in goed gezelschap. (einde citaat)

Professor-filosoof Jean Paul Van Bendegem

“Men vertelt nogal wat onzin over de penislengte”

Professor Jean Paul Van Bendegem (60) publiceerde onlangs een boek over het verband tussen wiskunde en seks. Het wordt ongetwijfeld een bestseller. Al zullen de lezers, uit pure gêne, liever onbekend blijven. Onze interesse was gewekt.

Een multimens met een giga-goog-lebrein. Zo werd professor Jean Paul Van Bendegem ooit aangekondigd tijdens een televisieprogramma. De nagel op de kop. “Mijn nieuwste boek ‘Elke 3 seconden’ nodigt uit om na te denken over seks en wiskunde en wil geen handleiding zijn voor activiteiten tussen de lakens. Seks als glijmiddel voor wiskunde had een goede ondertitel geweest. Wiskunde is het zoeken naar bepaalde patronen en structuren. Alle menselijke activiteiten vertonen patronen. Dus moeten we ons seksuele leven bekijken door een wiskundige bril”.

Is het dan zo slecht gesteld met onze seksuele fantasie? “Bijlange niet. Elke 51 minuten denkt een man aan seks, elke 96 minuten is het gemiddelde bij een vrouw. Niet slecht hé. Liefde is meer dan alleen maar emotie. Nuances geven kleur aan het leven. Neem de tijd en hou er het hoofd bij want anders belanden we op de spoed. Alhoewel mijn studentes met korte rokjes rondhuppelen, bijna met hun kont bloot, merk ik dat de jeugd vandaag preutser is dan de jongeren van vroeger”.

De aimabele filosoof met het milde karakter zegt van zichzelf niet de meest sociaal aangepaste mens te zijn. Vooral onzekerheid speelt hem parten. “Maar ik heb er leren mee omgaan. Ik merkte nooit op wanneer vrouwen interesse voor me vertoonden. Als ik dan toch al eens iemand met veel moeite in bed had gekregen was die 1e maal altijd een totale catastrofe, een compleet drama. De 1e keer samen in de koffer duiken was precies een try-out. Slechte repetities zijn nadien goede voorstellingen dacht ik. One night stands zijn niets voor mij”. “We hebben er een knoeiboel van gemaakt”

Bestaat er een strategie om de ideale partner te vinden? “Met de hulp van een relatiebureau of speeddating is de kans klein. Niet alles is toeval, dingen bieden zich gewoon aan, onverwachts. Het is belangrijk op het goede moment op de juiste plek te zijn” volgens Van Bendegem. “Er wordt nogal wat onzin verteld over de penislengte van Chinezen, zwarte mannen of venten met grote voeten of een flinke neus. Kromme logica, foute redenering. Biologisch is dat erfelijk bepaald. Men vertelt dat Toulouse-Lautrec, een dwerg, een ferm voortplantingsorgaan tussen de benen had. Vandaar z’n bijnaam ‘de theepot’. Niets van waar, allemaal legendes”.

Zijn er dan geen zekerheden meer in het leven? Jawel. De ideale maten van een vrouw, daar bestaat een formule voor. Borst, taille en heup vergelijken, die theorie is voorbij. Deel de taille door de heupmaat. Kom je uit op zo’n 0,7 dan is het bingo”.

‘We kweken als konijnen’

Van Bendegem zit niet om straffe uitspraken verlegen. “Als kind was ik een laatbloeiër. Over de bloemetjes en de bijtjes werd thuis niets verteld. Ik heb alles zelf, met schade en schande, moeten ondervinden. Dankzij God kon ik heel goed masturberen. Want God is overal, hoort en ziet alles maakten mijn ouders me wijs. Dus was mijn redenering: ik kan het maar beter goed doen en er alle tijd voor nemen want God ziet het allemaal. Als ik mijn best

doe zal hij wreed content zijn”.

Ziet de toekomst er hoopvol uit? “De wereld, de mensen, de maatschappij... we hebben er met z’n allen een knoeiboel van gemaakt. Gelukkig met af en toe mooie momenten. Helaas zijn die ogenblikken van totaal geluk té zeldzaam en té kort. Voor het milieu komen klimaattechnologie oplossingen te laat. We kweken als konijnen, de wereld geraakt overvol. Ik hoop dat er na de dood niets meer komt, liefst geen 2e scenario, geen herkansing voor mij”.

Van veel gepruts wordt men vrolijk

“Als kind had ik het moeilijk om in het gezin een plek te veroveren. Om binnen een conversatie mijn stem te laten horen praatte ik vlug en struikelde over mijn woorden. Ik begon te stotteren”. Hij bedacht met succes een eigen therapie: trager spreken op de maat van een metronoom. Hij lag met zichzelf overhoop, was bang van de wereld. “Op de middelbare school kreeg ik formulieren om in te vullen wat ik later wou worden. Mijn antwoord was altijd: steekkaartenoverschrijver. Men kon er niet mee lachen”.

Maar Jean Paul was erg goed in wiskunde. Dat was de perfecte manier om zich af te zonderen, weg van de boze wereld. Mensen met een wiskundeknobbel worden dikwijls aanzien als een droogstoppels. “Niet akkoord. Wiskundigen zijn enthousiaste en emotionele mensen. Door een formu-

le, getallen en cijfers worden we oprecht ontroerd. Al geef ik grif toen, we zijn niet de gemakkelijkste mensen om mee samen te leven". Hij komt uit een protestants nest maar werd later atheïst. Een vrolijke atheïst want zijn blik op de wereld nodigt uit tot zelfspot en zelfironie. "Mijn vader zei: de zondag is van God, de week is van mij. Wel, bij mij is het alle dagen feestdag. Kijk naar de wereld, kijk naar de mensen, we zijn allemaal prutsers. Maar van veel gepruts wordt men vrolijk. Maak van het leven een plezierige bedoening.

De wereld zit al ingewikkeld genoeg in elkaar".

Hij is de vrijmetselarij genegen. "Waarom doet men daar toch zo geheimzinnig over? Waarom verschuilen logeleden zich? Het rituele in de vrijmetselarij is voor mij van belang, dat mis ik in het gewone leven. Ik heb een fascinatie voor religie. Het enige wat ik nog niet ben geweest is moslim". Van Bendegem heeft een herkenbare kop, we worden tijdens het interview meermaals onderbroken

voor handjes schudden. "Als ze nu ook nog allemaal mijn boek kopen is 't goed" lacht de frivole filosoof. "Maar met mijn ongezonde levensstijl van roken en drinken ben ik er misschien morgen niet meer. Dus beter niet te lang wachten om het boek te kopen. Als ik dood ben verdien ik er niets meer aan".

Frans van Damme
Foto: Jean Buyle

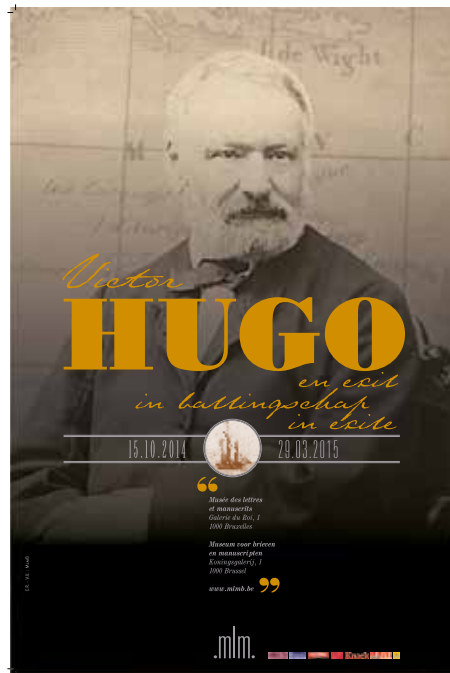
Expo: Victor Hugo in ballingschap

Victor Hugo, meer dan alleen maar schrijver

Victor Hugo, auteur van Notre-Dame de Paris en Les Misérables, was behalve auteur ook een begenadigd tekenaar, een geniaal interieurdesigner, een voorvechter van de afschaffing van de doodstraf en de slavernij, een spiritueel iemand, een politiek geëngageerd man en een onvermoeibare minnaar. De expo focust op al deze facetten van monsieur Hugo, met de nadruk op zijn ballingschap en zijn verbondenheid met Brussel.

Zijn afkeuring van het beleid van Lodewijk Napoléon Bonaparte (die zich vanaf 1852 Napoléon III noemt) verplicht hem in 1851 Frankrijk te ontvluchten. Met de hulp van zijn minnares, Juliette Drouet, kan hij Parijs verlaten met een vals paspoort op naam van Jacques Lanvin. De volgende dag komt ook Juliette aan in Brussel met de tas met zijn waardevolle manuscripten. Hugo vestigt zich in Brussel op de Grote Markt op het nummer 16. Wanneer zijn zoon Charles hem vervoegt, verhuist hij naar nummer 27. Juliette woont in de Prinsengang -een zijgang van de prachtige St-Hubertusgalerij- boven de huidige boekenwinkel Tropismes. Het is slechts 426 stappen van haar Toto verwijderd.

Hugo wil het verhaal van de staatsgreep in zijn land optekenen, maar verbindt zich ertoe België te verlaten als

het wordt uitgegeven. Op 1 augustus 1852, een week voor de publicatie van Napoléon le Petit, dat clandestien gedrukt wordt in een atelier in de Rue de la Fourche, verlaat hij spontaan Brussel. In zijn laatste speech beklemtoont hij de nood tot het vormen van de Verenigde Staten van Europa. Het klinkt visionair in onze oren: 'In de twintigste eeuw zal er een buitengewone natie zijn en die zal Europa heten.' Via Antwerpen vertrekt hij, samen met zijn familie, naar Jersey. Mademoiselle Drouet reist incognito mee.

Guernsey, mits twee kippen per jaar voor de koningin

Schrijfster Delphine de Girardin bezoekt de familie en laat hen kennis maken met spiritistische experimenten. Hugo's interesse is wellicht een uitvloeisel van zijn immense verdriet om het verlies van zijn dochter Léopoldine. Hij schrijft Les Tables tournantes de Jersey.

Zijn protest tegen de aankondiging van de uitwijzing van drie Franse ballingen verplicht het gezin om in 1855 Jersey in te wisselen voor Guernsey. De wet aldaar zegt dat wie eigenaar wordt, mits de vergoeding van twee kippen per jaar aan de koningin, niet het land kan uitgezet worden. Hij koopt er Hauteville House. Met de opbrengst van Les Contemplations kan hij 'van de eerste balk tot en met de laatste dakpan' bekostigen. Hauteville is zijn artistiek totaalconcept waarin hij kwistig zijn monogram rondstrooit. Hij kan er zijn creatiedrang als architect en decorateur botvieren.

Juliette, 'de ballinge uit toewijding' zoals haar minnaar haar noemt, en die ook in Guernsey in zijn schaduw woont, komt steeds meer op het voorplan. Adèle, madame Hugo, neemt het initiatief om 'de andere' toe te laten in

vervolg op pagina 9

Denaeghel op de kop of toch niet

"Carrosserieën zonder motor" zo kwalificeerde Jeroen Denaeghel, hoofdredacteur van P-Magazine, afgestudeerden van de journalistieke hogescholen. Hij deed dit in het septembernummer van De Journalist. Die opleidingen ziet hij het liefst afgeschaft en hij heeft heimwee naar de tijd, toen journalisten een klassiek diploma aan de universiteit behaalden en zich met een behoorlijke bagage ter redactie aanboden.

Denaeghel rijt hiermee een oude wonde open. In het septembernummer van De Journalist schreef Guido Van Damme in 1980 reeds: "De journalist van de toekomst zal een universitair zijn, een jurist, een historicus, een econoom of zelfs een ingenieur.(...) De universiteit zal hem leren nadenken, analyseren en synthetiseren zoals dat bij zijn beroep past". De bekvechterij over een optimale journalistenopleiding gaat dus al even mee. De oorsprong ervan ligt in de Verenigde Staten waar twee protagonisten, uitgever Joseph Pulitzer en academicus Charles Eliot, lijnrecht tegenover elkaar stonden. De eerste kwam op voor een gespecialiseerde journalistenschool, terwijl de tweede vond dat de traditionele onderwijsinstellingen voor voldoende kennis en vaardigheden zorgden.

Het verleden

In ons land begon het Instituut voor Journalisten, onder de vleugels van de Algemene Belgische Persbond, reeds in de oorlogsjaren met bijscholing voor de eigen redacteurs. In onze buurlanden daarentegen (Duitsland, Frankrijk, Nederland) werd er, volgens de Pulitzer-doctrine, voor bijzondere onderwijsinstellingen gekozen. Onze perswereld reageerde vanuit een corporatistische reflex tegen een gespecialiseerde opleiding en verwees hierbij naar de te kleine afzetmarkt en naar het te academische en dus te weinig realistisch onderricht.

Pogingen vanuit de universitaire wereld om pers- en communicatie opleidingen op te starten, botsten dan ook op neerbuigende reacties. Het was aan de Leuvense universiteit dat pater Nabor Devolder er in 1946 in slaagde om een eerste stap te zetten richting journalistiek onderricht. Guido Fauconnier, de founding father van de Communicatiewetenschap in Vlaanderen, beschreef de groei van de studierichting later als volgt: 'Het vakgebied moest afgebakend worden, en het departement moest zijn bestaansrecht nog verdedigen. Men zag ons een tijdlang teveel als 'iets journalistieks'. Het was pas toen de communicatie- en media-industrie echt groot werden en een grote maatschappelijke, culturele en economische invloed kregen, dat men begon te beseffen dat een studie van dat domein toch wel eens zinvol kon zijn.' Een vaststelling die ook aan de universitaire departementen communicatie in Gent, Brussel en later ook in Antwerpen werd ervaren. In de Arteveldestad was immers ook Theo Luyckx van mening dat het onderricht en onderzoek van de pers- en communicatiewetenschap een bestaansrecht aan de universiteit hadden. De Vrije Universiteit Brussel pakte, als enige in Vlaanderen, reeds in 1972 uit met een vierjarige opleiding in de communicatie-

wetenschappen, waarbij er werd vertrokken van een multidisciplinaire aanpak.

De perswereld temperde stilaan zijn protectionistische houding. De goedkope hilariteit over de afgestudeerden van de universitaire richtingen vanuit bepaalde beroepskringen verminderde met de tijd. In de jaren zeventig werden er aan verschillende Vlaamse hogescholen afdelingen Toegepaste Communicatie opgericht. Na de corporatistische reflex van de beroepsverenigingen en na de twijfels over de universitaire opleiding werden al snel deze meer praktische richtingen met pek en veren beladen.

Het heden

Een veelgehoord argument tegen de speciale journalistenopleidingen aan Vlaamse hogescholen (Gent, Antwerpen, Mechelen, Brussel, Kortrijk, Hasselt) richtte zich vooral naar de 'instructeurs' aan dergelijke instellingen. Ze zouden louter theoretici zijn, die nooit een redactie van binnen hadden bekeken en die, indien ze wel uit de praktijk kwamen, na verloop van tijd al vlug het contact met de realiteit zouden verliezen. Aanvankelijk werd het aanwerven of deeltijds betrekken van beroepsmensen ook belemmerd door vakbonden, die schermden met een verlies aan arbeidsplaatsen. De niet-universitaire afdelingen zaten alzo al snel in een catch-22-val. Ook stageplaatsen kwamen maar mondjesmaat vrij. Aan die hogescholen werden in de jaren '80 en '90 met succes ook andere communicatieve beroepsmogelijkheden aangeboden zoals bedrijfscommunicatie, voorlichting of public relations. Deze keuzemogelijkheden werden met de jaren verder ontwikkeld en dit legde die instellingen geen windeieren.

In 2004 begon dan de afbouw van de opleiding Gegradueerde Communicatiebeheer en de opbouw van de nieuwe opleidingen Bachelor in het Communicatiemanagement en Bachelor in de Journalistiek. Het leerpakket voor de optie journalistiek werd permanent geëvalueerd en aangepast aan het snel evoluerend medialandschap. Er kwamen goede contacten met het beroepenveld op het gebied van stages, lectoren en internationalisering. In de meeste scholen werd de studenten eerst een polyvalente opleiding

verschafft, vooraleer ze zich konden vervolmaken in een bepaald medium qua specifieke technieken en vaardigheden. Dit verhoogde alleszins de flexibiliteit van de afgestudeerden die ook makkelijker onmiddellijk inzetbaar werden. Het stijgend succes van deze opleidingen, mee door de explosiviteit van het mediagebeuren, gekoppeld aan de inkrimping van de financiële middelen bracht de studenten/lectoratio echter zwaar uit evenwicht. Hierdoor kwam o.a. het werken in kleine groepen, opgelegd door de specificiteit van het beroep, in het gedrang. De lectoren werden geconfronteerd met een flink verhoogde druk die de eigenheid van de opleiding begon aan te tasten. Door het hoge aantal gediplomeerden in een krimpende markt doemde er ook een waardevermindering op.

Toekomst

En daarmee zijn we terug aanbeland bij de uithaal van Jeroen Denaeghel. Hij staat bekend als iemand die zelden een blad voor de mond neemt en dat is uiteraard zijn volste recht. Afgestudeerden van de opleidingen in de journalistiek noemt hij dus 'carrosserieën zonder motor' en daar-

om moeten zulke scholen, volgens hem, afgeschaft worden. Die uitspraak doet zijn reputatie alle eer aan, maar is in de besluitvorming zo schromelijk overdreven dat het ieder doel mist. En dat is spijtig, want een reflectie over bepaalde facetten van de opleiding is zeker een bespreking waard. Denaeghel geeft als voorbeeld het gebrek aan backgroundkennis. Sollicitanten die bij hem passeren kennen bv. de minister-president niet. Daarmee staat hij zeker niet alleen. Deze vaststelling wordt ook door gastlectoren aan de journalistenscholen zelf gemaakt, onlangs nog toen derdejaarsstudenten IS niet konden situeren. Maar daarom moet je natuurlijk die scholen niet afschaffen.

Vaststellingen als die van Jeroen Denaeghel, hoe provocerend dan ook, moeten door de verantwoordelijken van de opleidingen en door de visitatiecommissies ernstig genomen worden. Hamvraag hierbij is of er in de toekomst voldoende plaats wordt gereserveerd voor kennis, inzicht en vaardigheden om de actualiteit op de voet te volgen en of dit door de lectoren in alle studiejaren rigoureus wordt volgehouden?

Guy Freiermuth

vervolg van pagina 7

het leven van de Hugo's. Wanneer zijn gezinsleden vanaf 1866 in Brussel gaan wonen op het Barricadenplein nummer 4, heeft Juju haar Victor helemaal alleen voor zich op het eiland.

De blijvende connectie met België

In 1861 verlaat Victor Hugo Guernsey tijdelijk voor richting Brussel. Zijn zoon Charles en Juliette reizen mee. In een waterdichte tas zit het manuscript van *les Misérables*, gekopieerd door Juliette. Na een maand rust omwille van een ziekte aan het strottenhoofd vertrekken ze naar Waterloo. Hij wil de sfeer van deze plek opsnuiven. De auteur situeert de Slag van Waterloo immers als beginpunt voor de hoofdpersonages Marius en Thénardier. Hij schrijft in Waterloo 'met een zachte zon op mijn raam' de laatste regels van *Les Misérables*. Zijn Belgische uitgever organiseert in Brussel een beroemd geworden ere-banket om het buitengewone succes van het boek te vieren. De fotografen Maes en Michaux maken de dag ervoor een reeks foto's van de gelauwerde auteur. Die worden uitgedeeld onder de tachtig genodigden.

Waardevolle, originele documentatie

Brieven, tekeningen, waardevolle uitgaven en foto's getuigen van zijn tumultueus leven, maar laten ook een vaak weemoedig en eenzaam mens zien. Vertederend is de gedroogde roos die hij Juliette schenkt in 1863 voor de dertigste verjaardag van hun samen zijn. Een roos die hij plukte in de tuin van zijn geliefde Hauteville House.

Alles is heel overzichtelijk opgesteld met perfect gedoseerde, deskundige uitleg in het Nederlands, Frans en Engels. Een gratis bezoekersgids geeft extra duiding bij de brieven. Laura Hugo, de achter-achter-achter kleindochter van Victor Hugo is speciaal van Parijs afgezakt om bij de opening van de tentoonstelling enkele brieven van de meester voor te lezen. In een buggy zit haar dochttertje, da's nog een extra 'achter'.

Chris Rachel Spatz

Praktisch:

- Expo Victor Hugo in ballingschap van 15.10.2014 tot 29.03.2015
- Museum voor brieven en manuscripten, Koningsgalerij 1 (deel van de St.Hubertusgalerij) 1000 Brussel Tel. 02 514 71 87 www.mlmb.be
- Openingsuren: van dinsdag- vrijdag: 10 u-18u; in het weekend van 11u tot 18u.
- Tarieven: €7: volwassenen, €5: studenten, +60 jaar werkzoekenden, mindervaliden, gratis: leerkrachten, pers. Familietarief €20: 2 volwassenen en 2 kinderen Gratis bezoekersgids. De vaste collectie (met audio-guide €1) is inbegrepen in het bezoek.
- Catalogus: Victor Hugo en exil: enkel in het Frans te verkrijgen
- Bereikbaarheid: Trein: station Brussel-Centraal. Bus: 38, 63,71, 29, 66 halte Arenberg
- Wandeling door Brussel in de sporen van Victor Hugo: www.visitbrussels.be
- Folder met plannetje in Toeristen Info (stadhuis): 0,50
- Parijs: place des Vosges nr. 6: appartement waar Victor Hugo woonde: gratis

Nico Snelders, Persmagistraat

Na de invoering van de functie van perswoordvoerder in 1998 mag de Antwerpse magistraat Nico Snelders ongetwijfeld als een van de pioniers bestempeld worden die in Vlaanderen een zinvolle invulling gaf aan deze opdracht. Reeds vanaf 1999 gaf hij via de media niet alleen een gezicht aan de complexe wereld van het justitieapparaat maar hij leverde, door de jaren heen, met zijn visie en ervaring een belangrijke bijdrage aan de concrete invulling van de taak van de perswoordvoerders. Aan de drempel van zijn opruststelling schetst hij, in een exclusief interview voor de leden van de Vlaamse Journalisten Vereniging, een terugblik op zijn boeiende carrière als persmagistraat.

DNT: Pionieren betekende ongetwijfeld een sprong in het onbekende. Hoe ben je eigenlijk in deze opdracht terechtgekomen?

NICO SNELDERS: Na de officiële invoering is men hier in Antwerpen inderdaad als eerste op de kar van het perswoordvoederschap gesprongen en is men onmiddellijk op zoek gegaan naar een 'geschikte kandidaat'. En zoals dat al wel eens vaker loopt in de ambtenarij werd ik, nadat er eerst geen gevolg werd gegeven aan een oproep naar vrijwilligers, blijkbaar door mijn superieure geschiktheid bevonden en werd ik aangeduid als de 'Chinese vrijwilliger'. Naar mij toe dan ook eerder een beslissing dan een vraag. Het verraste mij toen wel een beetje maar ik heb er ook niet neen tegen gezegd, wat ik me achteraf zeker ook niet beklagde heb. Trouwens voor alle duidelijkheid: het was een opdracht die ik moest uitvoeren naast mijn andere activiteiten als 'gewoon' magistraat. Dit heeft me niet belet om toch maar meteen aan de slag te gaan en in eerste instantie ben ik, samen met enkele collega's, beginnen nadenken over de invulling van de taak. Wat is in feite de taak van een persmagistraat? Hoe ver moet/mag hij gaan? Wat kunnen we zeggen als er tv-ploegen komen? Hoe moet dat gestroomlijnd worden? Er bestond tot dan wel een vorm van woordvoering, maar dat kwam niet van de kant van de zetel.

DNT: Waren er dan geen concrete richtlijnen gegeven voor de invulling van die taak en/of werden er geen opleidingen voorzien?

NICO SNELDERS: Er was wel een wettekst en een omzendbrief van de procureurs-generaal, maar die was uitsluitend bedoeld voor woordvoerders van de parketten, dus niet voor de zetel. Daarin werd bepaald dat de procureur des Konings de woordvoering diende te doen voor de parketten. In de bewuste omzendbrief werd er ook gesproken over de politiewoordvoerders en over de balie... maar over de zetel werd daarin niet gerept. We zijn dan maar zelf aan de slag gegaan en, onder meer samen met mijn collega François Peeters, hebben wij gedragsnormen voor de relatie met journalisten in kaart gebracht. Daaruit ontstond de nota 'Gerecht en Pers in het resort Antwerpen/Limburg'. We zijn dan ook maar op eigen initiatief aan de slag gegaan om een opleiding te organiseren.

DNT: Waaruit bestond die opleiding dan?

NICO SNELDERS: Een echt gestructureerde opleiding kon je het nauwelijks noemen. Ik herinner me wel dat we toen met een aantal toenmalige collega's – onder meer met Jos Colpin uit Brussel, ook een van de pioniers – een dag cameratraining mochten volgen met iemand van de BRT. Alleen... er was geen camera beschikbaar, want die was op het laatste nippertje defect geraakt. Er is dus niks opgenomen en we hebben dan, onder leiding van journaliste Caroline Van den Berghe, maar wat gedaan alsof. Gelukkig had ze wel beeldmateriaal van haarzelf bij waarin het gevaar van interviews getoond werd. Daar zat bijvoorbeeld een interview tussen met de CEO van Coca Cola die, in verband met een mogelijk gifprobleem in zijn drank, zodanig in het net werd ingesloten dat hij er uiteindelijk helemaal in verstrikt geraakte. 't Was dus wel niet echt een volwaardige opleiding mét camera, maar toch wel nuttig. Ondertussen is er op dat vlak heel wat veranderd want tegenwoordig zijn er nogal wat journalisten die een eigen bedrijfje hebben opgericht om politici en andere gegadigden een passende opleiding in cameratraining en –gewenning te geven. Wij hebben het destijds allemaal zelf en proefondervindelijk moeten uitzoeken.

DNT: Maar anderzijds geeft de weg van vallen en opstaan in de realiteit waarschijnlijk toch wel een beter beeld van hoe de dingen er in de werkelijkheid aan toe gaan?

NICO SNELDERS: In zekere zin wel, want als persmagistraat van de zetel word je op de duur meer dan alleen maar woordvoeder, maar ook als contactpersoon voor de pers.

Je zit daardoor eigenlijk in een positie waaraan geen journalistieke behoefte gekoppeld is om ondermijnd te worden. Het is er hem niet om te doen om in de val gelokt te worden maar wel om te verduidelijken waar nodig. Ik kan gerust stellen dat dit een meer comfortabele positie is en wat makkelijker. Alles berust trouwens op het principe van duidelijke afspraken die vooraf dienen gemaakt te worden. Zo in de stijl van: 'waarover gaan we het hebben?' en 'waarover wilt ge het hebben?', 'wat wilt ge juist horen?' en 'wat wilt ge precies weten?' Vaak gaat het, bijvoorbeeld voor televisie, slecht om enkele quotes. Daarbij geldt natuurlijk de stelregel: beter in één zin dan in twee en vooral... geen al te moeilijke woorden. Als het niet live is, dan heb je zelfs de kans om het zolang te doen tot iedereen tevreden is. Daar zit dan wel het risico aan vast dat er achteraf geknipt wordt en dan sta je soms wel wat verbaasd van wat er uiteindelijk wordt uitgezonden.

DNT: Blijft dan wel het probleem dat men achteraf de dingen uit hun context kan halen of dat de beelden gemanipuleerd kunnen worden. Moeilijk te vermijden?

NICO SNELDERS: Laat het me even toelichten met een concreet voorbeeld. Een journalist van de VRT had op een bepaald moment vernomen dat in de celwagen waarmee Dutroux naar de rechtbank vervoerd werd 'een mes' was gevonden. Het ging evenwel om het kopje van een scheermesje... Mogelijk was dat ergens uit een toiletzak of zo gevallen. Met enige fantasie kunt ge dat natuurlijk allemaal opblazen en er een gevaarlijk wapen van maken. In de reportage wilde men dat dan persé brengen als een grove nalatigheid, zo in de zin van 'wordt dat dan niet nagekeken?' Het gedeelte van de reportage, waarin ik mijn uitleg gaf over dit in mijn ogen banale voorval, werd netjes weggeknipt zodat ze hun spektakel-scoop konden behouden.

DNT: Jawel, maar voor de journalist gaat het natuurlijk ook om de primeur en de sensationele kant van het nieuws.

NICO SNELDERS: Dat klopt. De media spelen uiteraard een belangrijke rol in de beeldvorming over justitie. Maar daarbij moet je weten dat het beeld van justitie gemaakt wordt aan de hand van een grote minderheid van de zaken die behandeld worden. Uiteraard zijn dat vooral de strafzaken. Laat ons ruim schatten dat dit ongeveer dertig procent vertegenwoordigt tegenover zeventig procent burgerlijke zaken. In die strafzaken wordt dan nog eens in de eerste plaats de aandacht getrokken door de zaken die sensationeel zijn, ophefmakend of waar het verkeerd loopt. Voor een redactie verkoopt dat natuurlijk beter, zeker in moeilijke media-tijden. De bedoeling is natuurlijk van onze kant ook aandacht te vragen voor de minder 'sexy'-achtige dingen. Je kan dan wel een persconferentie bijeen roepen om te zeggen hoe justitie nu precies in mekaar zit en werkt, maar daar komt dan geen kat op af. Als je echter een persconferentie geeft wanneer er iets fout is gegaan, dan zit de zaal afgeladen vol. Want men wil dan absoluut weten wat er allemaal mis liep, wie de schuldigen zijn, wie verantwoordelijk is en liefst nog wie er dan uiteindelijk ontslagen zal worden. Dat is nu eenmaal kenmerkend voor de 'vox populi'.

DNT: Is er wat dat betreft toch ook niet een groot verschil in benadering tussen de geschreven pers en de audiovisuele pers?

NICO SNELDERS: Vooreerst, ze dienen hetzelfde platform en ze brengen hetzelfde nieuws. Ik vind persoonlijk wel dat de geschreven pers in een aantal opzichten 'gevaarlijker' kan zijn. Ze kan dieper op de dingen ingaan en een vlijmscherpe pen heeft een veel grotere impact dan een beeld. Beelden zijn meestal zeer kort en daardoor ook relatief vluchtig. Als je om elf uur 's avonds aan de mensen vraagt wat de items van het televisienieuws van zeven uur waren, dan zullen er veel zijn die zeggen: 'ik weet het niet meer'. Zo in de stijl van: 'oh ja, er was iets over justitie, maar ik weet niet meer juist waarover dat ging'. Bij wie de krant of een tijdschrift leest, is de kans echter groter dat het blijft hangen. Ik geef nog een voorbeeld. Ieder jaar publiceren we hier bij het Hof van Beroep een jaarverslag. Wat ons Hof betreft is dat in feite goed nieuws met onder meer cijfers over zeer korte zittingstermijnen... wat trouwens niet overal in België het geval is. Telkens zijn er één of twee journalisten die dat opvragen en er misschien zelfs niet echt iets mee doen. Maar toch geef ik de moed niet op. Als een van mijn laatste wapenfeiten zou ik graag een volwaardige persdienst oprichten bij het Hof van Beroep hier in Antwerpen. De bedoeling is om op een meer actieve manier, met een beter onthaal en met meer doorstroming van informatie de pers van dienst te zijn. Zo kan er dan bijvoorbeeld ook via een website en zelfs via mailings naar geaccrediteerde journalisten toe gewerkt worden. Op die manier kunnen we dan proactief zaken meedelen, want ik ga ervan uit dat wanneer journalisten gesneden brood krijgen, ze er gemakkelijker zullen op inpikken.

DNT: Staat dat dan niet haaks op de taak en het werk van de persmagistraat?

NICO SNELDERS: Neen, helemaal niet. Veel van wat de persmagistraat doet is werk dat zich achter de schermen afspeelt. Vaak krijg ik vragen zoals: 'is er deze voormiddag in zaak X of Y een uitspraak geweest? Was dat een burgerlijke zaak of een strafzaak?' In veel gevallen moet ik dan zelf ook beginnen zoeken. Als zulke vragen via de griffie binnenkomen dan kunnen de journalisten daar na vier uur al niet meer terecht wegens 'gesloten'. Conclusie: de deadlines van justitie stemmen helemaal niet overeen met die van de pers. Ik heb persoonlijk altijd wel getracht om daar aandacht aan te schenken maar het systeem is daar in zijn huidige vorm eigenlijk niet op afgestemd.

DNT: Dat is wel een groot probleem, want in de wedloop naar primeurs zijn deadlines voor de pers toch van cruciaal belang?

NICO SNELDERS: Dat spreekt voor zich. Mijn collega's persmagistraten zijn zich daar wel degelijk van bewust maar heel het apparaat dat achter ons ligt, houdt daar veel te weinig rekening mee. De timing voor het nieuws is nu eenmaal gebonden aan vooraf vastgelegde deadlines. Dat geldt zowel voor radio als voor televisie en in zekere mate ook voor de geschreven pers. Veel collega's magistraten

vervolg op pagina 12

zijn daar niet mee vertrouwd. Erger zelfs, ze hebben een groot wantrouwen tegenover de pers. Wat dat laatste betreft heb ik in de loop der jaren zelf ervaren dat, op enkele schaarse uitzonderingen na, goede afspraken meestal correct nageleefd worden. Trouwens, wie ze niet naleeft draagt daar ook de gevolgen van. Wat we quasi nooit doen is een recht van antwoord op een bepaald bericht opeisen. We respecteren daarbij het recht op vrijheid van mening en van pers. Zelfs al staat het ons niet honderd percent aan of is het niet helemaal correct, we gaan daar nooit op reageren. Als het gaat om grote assisenzaken dan worden er vooraf duidelijke protocollen opgemaakt waarbij de grenzen worden gelegd van wat mag en wat niet. Als die overtreden worden, dan kan de sanctie zijn dat het bewuste medium uitgesloten wordt van de faciliteiten die wij aan geaccrediteerde journalisten verlenen.

DNT: Bestaat er dan ook geen gevaar dat de journalist via allerlei andere bronnen op zoek gaat naar zijn verhaal... via lekken?

NICO SNELDERS: De jacht op primeurs is niet nieuw, dat is van alle tijden. We moeten voor wat justitie betreft wel een onderscheid maken tussen de belangrijke fasen in het verloop van de rechtspleging. Zolang het onderzoek loopt is er altijd geheimhouding vereist. Daar zijn eventuele lekken nefast omdat ze het verloop van de verdere rechtsgang kunnen schaden. Eens de zaak bij de rechter is beland, is in feite alles openbaar. In de marge van de rechtzaal, waar iedereen alles kan horen en volgen, kan er dus niet echt meer sprake zijn van lekken. Meestal zijn de zogenaamde lekken dus een probleem van de parketten. Daar worden dan gewoonlijk wel onderzoeken naar geopend... maar ja, daar komt dan weer het bronnengeheim van de journalist op de proppen. Een basisprincipe dat zelfs wettelijk beschermd is. Want, laat ons duidelijk zijn: het is niet de journalist die het lek gecreëerd heeft, maar wel degene die de informatie aan de journalist heeft doorgespeeld. Het feit dat informatie op onrechtmatige wijze wordt doorgespeeld, bijvoorbeeld een (gedeeltelijke) kopie van het strafdossier, betekent op zich alleszins dat er een misdrijf werd gepleegd.

DNT: Dat brengt ons dan meteen bij het aspect deontologie en de Raad voor de Journalistiek. Hoe staat justitie daar tegenover, want langs de kant van de journalisten is er hier en daar toch wat scepsis, zelfs enig wantrouwen, tegenover de werking van dit orgaan?

NICO SNELDERS: Het feit dat journalisten, in tegenstelling tot vroeger, zich dikwijls als generalisten moeten gedragen, geeft natuurlijk gemakkelijker aanleiding tot vervaging. Vandaag een sportverslag moeten maken en morgen eventjes naar de rechtbank is niet echt ideaal. In principe zou het natuurlijk beter zijn dat journalisten zoveel mogelijk gefocust kunnen zijn op een bepaalde specialisatie. Ik denk in dat verband alleen al aan de specifieke terminologie die bij een bepaalde materie thuis hoort. De realiteit is dat de media en het gerecht hun eigen onafhankelijkheid en hun eigen werkwijze hebben die soms moeilijk in elkaar te passen zijn. Tot op een zekere hoogte lukt dat wel op voorwaarde dat ze mekaar respecteren. En wat betreft de werking van de Raad

voor de Journalistiek: daar ga ik hier geen uitspraken over doen. Daartoe acht ik mij niet bevoegd. Er zitten trouwens ook competente vertegenwoordigers van justitie in dat orgaan. Ik ben wel van oordeel dat het goed is dat deze raad bestaat en dat daarbij als centraal doel het respect voor de deontologische code centraal staat. Daarnaast vind ik dat iedere organisatie zichzelf op tijd en stond moet evalueren en van daaruit moet trachten om zich te verbeteren. Van mijn kant streef ik er alleen maar naar om de band van wederzijds vertrouwen met de pers te versterken. Ik verwacht uiteraard ook van de tegenpartij een zelfde houding.

DNT: Een prachtig ideaal maar binnenkort bent u er niet meer bij betrokken. Is dit het afscheid, de terminus in de professionele carrière van Nico Snelders?

NICO SNELDERS: Twee dingen zijn duidelijk: ik stop effectief als actieve magistraat en als lid van de Hoge Raad voor Justitie. Die twee dingen zijn trouwens met elkaar verbonden. In het kader van de media daarentegen blijf ik nog wel wat bezig. Niet alleen als perswoordvoeder, maar ook als iemand die begaan is met de goede relaties tussen pers en justitie te stimuleren. Zelfs internationaal wil ik daarin een rol blijven spelen, want ik ben en blijf actief betrokken om onder meer als gastspreker op te treden over het thema 'justitie en media'. Als bijvoorbeeld een bepaald land wil beginnen met het opbouwen van deze relatie dan blijf ik zeker beschikbaar om hen daarbij de weg te tonen en hen diets te maken hij zij dit aan boord kunnen leggen. Concreet werk ik momenteel bijvoorbeeld mee aan een zogenaamde 'twinning' tussen Nederland, Duitsland en Turkije om in Turkije een perswoordvoerderschap uit te werken voor de zetel. In de toekomst zal ik daarvoor, net als in het verleden, nog verschillende keren naar Ankara moeten reizen om dat, in het kader van een Europees project, verder uit te werken. Tenslotte is er onder meer op mijn initiatief vanuit de Hoge Raad een tweetal jaren geleden een colloquium gehouden voor alle persmagistraten om samen met de media de banden nauwer aan te halen en regelmatig van gedachten te wisselen. Ook dat wil ik opnieuw leven inblazen zodat we op regelmatige basis terug bijeen kunnen komen om van daaruit ook jonge persmagistraten op te leiden.

DNT: En misschien kunnen we als vervolg op dit interessant gesprek, meteen van dit contact zelfs gebruik maken om ook voor de leden van de Vlaamse Journalisten Vereniging eens een contactvergadering rond dit thema te beleggen?

NICO SNELDERS: Dat is geen enkel probleem. Misschien is de komst van de Familierechtbank een ideale gelegenheid om daar eens iets rond te doen? Ik ben graag bereid om daar bijvoorbeeld eens een thema-avond rond te verzorgen.

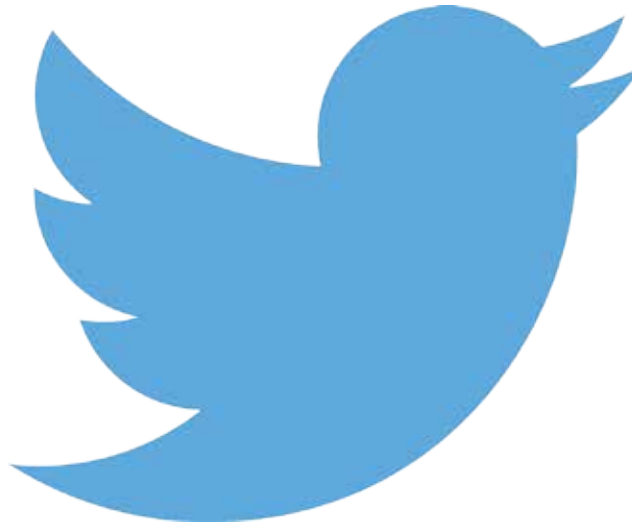
DNT: Bedankt, daar willen we zeker dankbaar gebruik van maken!

Tekst: Walter Van den Branden

Foto: © Willy Piasecki

Slimmer zoeken met Twitter

Sommige journalisten vinden dat Twitter voor hen geen waarde heeft. Zij voelen er zich onwennig, omdat zij menen dat zij geen boodschap hebben om daar te verkondigen. Een grove fout! Twitter moet je niet alleen gebruiken om zelf te communiceren, maar als journalist moet je vooral luisteren naar wat anderen zeggen.

Twitter is bovendien een uitstekende zoekmachine, een betere bron om materiaal voor een artikel bijeen te zoeken bestaat haast niet, vooral wanneer het om een artikel gaat over een actueel onderwerp. Bij Google zoek je naar dingen om er meer over te weten te komen, en die al een tijdje bestaan. Bij Twitter zoek je naar wat NU gebeurt.

Met dit artikel proberen wij je op de weg te zetten om een goede Twitter-onderzoeker te worden, en de ongelooflijke kracht van dit medium te benutten.

Eerst even dit: Twitter past voortdurend zijn dienst aan, om die nog beter te maken. De tips in dit artikel werden getest en zijn actueel op 2/11/2014. En wat hieronder staat, geldt enkel indien je een account aangemaakt hebt op Twitter, en je ingelogd bent op die account. Maar vrees niet: een account aanmaken op Twitter verplicht je tot niets - je kan gewoon kijken en alles onderzoeken, zonder zelf iets te moeten posten. Je moet enkel op het beginscherm van de website je naam, je mailadres, en een wachtwoord naar keuze ingeven, en je bent vertrokken!

Zodra je ingelogd bent, zie je bovenaan rechts een zoekvenster. Vul daar een zoekterm in, bijvoorbeeld Veldrijden.

Meteen krijg je een heel interessant beeld, met de Twitter account van verschillende veldrijders die je kan volgen: Sven Nys (@sven_nys), Niels Albert (@Niels_Albert) en Wellens_online (@wellensonline). Bij elk van hen vind je een button "volgen". Klik je daarop, dan krijg je voortaan in je tijdlijn alle Twitter-berichten te zien die zij plaatsen. Je blijft op de hoogte van wat zij zeggen - en je moet echt niets

terugzeggen! Maar het is altijd meegenomen om in een artikel over het veldrijden een recente tweet, een reactie van een van de bekende veldrijders te kunnen citeren!

Bekijk echter ook even het gedeelte links van dit scherm. Daarin staan verschillende filters waarop jij je zoekopdracht kan verfijnen.

- Alles: standaard staat deze optie aangevinkt. Maar je kan ook een andere optie selecteren.

- Personen: met deze optie zie je de mensen die een band hebben met het trefwoord "veldrijden".
- Foto's: kies deze optie, en je ziet foto's die door anderen geplaatst werden rond het trefwoord "veldrijden"
- Video's: vertoont je de video's die in Twitter gepost zijn over "veldrijden"
(Opmerking: fotografen en videoreporters kunnen zelf, door goede zelf genomen foto's en video's te plaatsen met de juiste "hashtag" erbij, de aandacht op hun werk vestigen en zelfs klanten ronselen voor hun werk. Let wel goed op dat je een © bij je werk zet!)
- Nieuws: geeft je tweets over "veldrijden", maar die een verwijzing naar een nieuwsartikel in een nieuwsmedium bevatten.
- Tijdslijnen: brengt je naar verschillende lijsten die aangemaakt zijn door anderen, en waarin zij de accounts geplaatst hebben van mensen die zij volgen om over "veldrijden" op de hoogte te blijven, zoals Sporza. Handig: klik zo'n lijst aan, en je ziet de lijst en zijn "leden", de mensen die gevolgd worden. Je ziet ook een knop "abonneren": klik die aan, en je kan voortaan ook deze lijst volgen.
- Geavanceerd zoeken geeft je nog meer mogelijkheden.
 - + Al deze woorden: bijvoorbeeld staking, wilde, nmbs => geeft je alle berichten waarin de woorden wilde staking, nmbs voorkomen. Wil je een artikel schrijven over de gevolgen van een wilde treinstaking, dan kan je hierdoor mensen vinden die door de staking getroffen worden.
 - + Exact deze uitdrukking: bijvoorbeeld "wilde staking"

vervolg op pagina 14

=> geeft je alle tweets waarin "wilde staking" voorkomt. Dus ook stakingen op Brussels airport bijvoorbeeld, of De Lijn.

- + Een van deze woorden: bijvoorbeeld regeringsverklaring, michel => geeft een tamelijk brede lijst; je moet zelf leren om je trefwoorden goed te kiezen.
- + Geen van deze woorden: wil je weten wat Kim Clijsters zegt, maar niet wanneer ze het over tennis heeft, dan kan je hier het woord "tennis" invullen
- + Deze hashtags: "Hashtags" zijn trefwoorden met een # (hekje) voor; de meeste tv-programma's gebruiken zo'n hashtag. Zij maken het erg gemakkelijk om in de berichtenstroom naar een bepaald woord te zoeken. Wil je bijvoorbeeld de reacties volgen van mensen op een uitzending van Koppen, dan tik je hier #koppen in.
- + Geschreven in: Tot slot kan je ook nog zoeken om enkel Tweets in het Nederlands of een andere taal te zien.

Een volgende filter betreft "Personen". Hier kan je zoeken naar wat bepaalde personen gezegd hebben

- + Van deze accounts: vul hier bijvoorbeeld @sven_nys @Niels_Albert in, en je krijgt te zien wat zij gezegd hebben. Je kan deze optie dus combineren met de hierboven genoemde filters!
- + Gericht aan deze account: hiermee krijg je te zien wat anderen gezegd hebben aan @sven_nys of @Niels_Albert
- + Vermeldt deze accounts: dit geeft tweets die niet aan deze bekende veldrijders gericht zijn, maar waarin wel hun namen vermeld zijn.

Nog een filter is "Plaatsen"

- + In de buurt van deze plaats: niet iedereen doet het, maar je kan ervoor opteren om bij het plaatsen van een tweet mee te delen waar jij je bevindt. Via deze zoekfunctie kun je bijvoorbeeld, wanneer zich een ongeluk voordoet, zien wie over het ongeluk tweet via de functie #hashtag, gecombineerd met de functie Plaatsen, waar je dan bijvoorbeeld Antwerpen invult

Zoeken op datum met "Data"

- + Vul hier een "van" en "tot" datum in. Zo kan je de tweets beperken tot een bepaalde dag of week

Zoeken op gemoedsstemming met "Anders"

- + Tot slot kan je via de smileys en leestekens filteren op positief :) negatief :(, een vraag?

Nog even dit: bekijk even naar de lijst met resultaten.

Bovenaan zie je dan "Resultaten voor wilde staking". Standaard is vlak daaronder "top" geactiveerd, dat wil zeggen dat de berichten van mensen die het belangrijkste geacht worden, bovenaan staan. Je kan echter ook de optie "alles" activeren door erop te klikken, en dan zie je de resultaten gewoon chronologisch.

Uiterst rechts die je ook nog de optie "opslaan". Hiermee kan je de zoekresultaten opslaan, om later opnieuw te bekijken wanneer je je artikel verder uitwerkt.

Heb je nu begrepen hoe belangrijk Twitter is als instrument voor de journalist? Je komt het nieuws te weten, je kan getuigen contacteren om een interview te vragen, je kan de mening van de man en vrouw in de straat over een bepaald onderwerp citeren. Mensen die iets interessant getweet hebben over een bepaald onderwerp kan je contacteren, om hen te vragen of zij hun standpunt willen verduidelijken, een persoonlijke reactie willen geven, of hun verhaal willen vertellen. Zo kan je een artikel verlevendigen met getuigenissen. En dat alles dankzij Twitter!

Kan Twitter jou helpen bij je journalistieke taak? Maak dan meteen je account aan. Je kan ons volgen via @vjvinfo. Wij posten niet zo vaak berichten als we zouden willen doen, maar we volgen toch alles goed op. En heb je vragen over Twitter, stel die dan aan de auteur van dit artikel, @hvangool.

Hilde Van Gool

Les Plus Beaux

Als Vlaming een boek kunnen laten uitgeven in Parijs, het is niet iedereen gegeven. De Gentse schrijver Francis Cromphout slaagde erin met zijn recentste autofictieboek "Les Plus Beaux", waarvoor hij zijn inspiratie vond in de Arteveldestad en onmiddellijke omgeving en in Latijns-Amerika... gespreid over enkele decennia.

Cromphout is romanist, heeft Frans en Spaans onderwezen in het Gemeenschapsonderwijs en was journalist voor onder andere Knack. Met zijn bijzondere focus op het Zuid-Amerikaanse continent kreeg hij de internationale prijs voor het kortverhaal: de Premio Internacional Mosaico de narración breve. Met grote regelmaat publiceert hij gedichten en essays in belangrijke literaire tijdschriften als Yang, Poëziekrant, Nieuw Vlaams Tijdschrift, Restant, Koebel, Kruispunt-Sumier, Deus Ex Machina. De Gentse poëzie- en prozaschrijver werd geridderd door de Franse regering met de "Ordre des Palmes Académiques".

Cromphout noemt "Les Plus Beaux" zelf 'een soort van initiatieke ontdekkingstocht' en dat moet je na lectuur van zijn sterk biografisch verhaal volmondig beamen. Hij is immers de stiefzoon Merle die terecht komt in de streek van de Latemse School, maar niet meteen in het artistieke milieu. Zijn vader is eerder een man van dertien stielen en één minder ongeluk. Hij stuurt zijn zoon aanvankelijk naar de katholieke lagere school bij de toen nog weelderig tierende nonnen.

LES PLUS BEAUX, Francis Cromphout, uitgave van Mon Petit Editeur, 14 rue des Volontaires, 75015 Paris (FR), www.monpetitediteur.com, roman, paperback, zwart-wit, 282 pagina's, ISBN 9782342025330, prijs : € 21,81 (papieren versie) - €11,47 (PDF) – € 11,49 (e-Book).

Als kinder- en jeugdliteratuur krijgt hij "Winnitou" van Karl May te lezen in plaats van boeken van Karl Marx.

Met sprongen van soms wel eens enkele tientallen jaren komt Merle op de Expo 85 in Brussel terecht, waar hij zich voor het eerst bewust wordt van zijn fantasie; aan de Gentse unief waar hij zijn rebellie leert ontdekken, maar ook filosoof Schopenhauer, Zappa en

het hippie/ bohemienleven; in Lima Peru waar hij de 'passion' volop beleeft... om tenslotte terug naar Gent te komen en er te settlen. Hij verdiept er zich onder andere in de jazzmuziek van Sidney Bechet en Steve Lacy en wordt zelf klarinettist bij de Fanfare van de Lo[o]chte Genteneers, een initiatief van Walter De Buck en Cleo Van Herzeele.

In Gent ontluikt zijn schrijverschap en hij publiceert "Telle une Ville Détruite" dat in 1978 verscheen in het Gentse literaire tijdschrift Yang in Nederlands-talige vertaling. Hij wordt daardoor opgenomen in het bloeiende en warme artistieke wereldje van de Stropenstad en neemt er onder andere deel aan (ludieke) literaire manifestaties met o.a. Daniël Van Rijsel, Pjerro Roobje, wijlen Ludwig Aleene... en ondergetekende. Op een nacht gingen ze met zijn allen poëzie sluiplakken op blanke gevels en pissijnen. Tot hun grote treurnis werden ze evenwel niet opgepakt.

Op een dag besluit de volwassen en inmiddels ook latinojazzmuzikant geworden Merle op zoek te gaan naar zijn natuurlijke moeder... En dan schrijft men in filmtermen: Vervolg Op Het Doek! In dit geval: Boek, een pil van net geen 280 bladzijden. In creatief, doch zéér leesbaar poëtisch Frans geschreven en eerder democratisch uitgegeven. Het verdient in elk geval een plaats in de rekken Gent van allen die met de (recente) geschiedenis van de stad enige affiniteit hebben.

fré!éK NelrYnCk

Conferentie - MEDIA FAST FORWARD - VRT O&I

Op donderdag 4 december vindt de derde editie van de conferentie Media Fast Forward, een initiatief van VRT O&I, plaats. Net zoals bij de vorige edities staat een mix van eigen onderzoeksprojecten en inspirerende cases van gastsprekers op de agenda.

Plaats van afspraak is The Event Lounge, op een boogscheut van de VRT.

Programma:

- 13:00 Dieter Boen | Intro
- 13:15 Ruurd Bierman | De Europese omroep van morgen
- 13:40 Tom Cornille & Bart Janssens | Een tv die weet wat je wil, hoe begin je eraan?
- 13:55 Jacob Hamacher | Robots are your biggest audience, but do you treat them as such?
- 14:15 Floris Daelemans | Digitalisering van radio
- 14:35 Pauze

- 15:00 Mike Matton & Rik Bauwens | The wall of moments, een festivalbeleving bij je thuis
- 15:30 Marieke Lycke | Toepassingen van spraaktechnologie binnen een omroep
- 15:45 Hille Van der Kaa | Datajournalistiek: waar staan we en waar gaan we naartoe?
- 16:05 Magnus Lindkvist | When the future begins
- 16:45 Receptie

Inlichtingen en inschrijvingen:
www.medianetvlaanderen.be.

Europa krijgt eerste Europese Spelen

In juni 2015 worden voor het eerst in de geschiedenis de 'European Games' georganiseerd. Dit is de eerste editie van de Europese Spelen, georganiseerd door het Europese Olympisch Comité (EOC).

De Europese Spelen zullen om de vier jaar plaatsvinden en zijn dus Olympische Spelen voor Europa's beste atleten. Dit concept bestaat al sedert lange tijd voor Amerika (noord en zuid) en wordt daar de Panam Games genoemd, de Aziatische variant bestaat ook al langer en is bekend als de Asian Games.

De eerste editie van Europa's Spelen zal plaatsvinden in Baku, Azerbeidzjan en gaat van start in juni 2015.

20 sporten zijn opgenomen in het programma waarvan 16 Olympische en 4 non-Olympische sporten. Binnen

de Olympische sporten, zijn er 11 kwalificeerbaar voor de Olympische Spelen van 2016 in Rio de Janeiro.

Een totaal van 50 Europese landen en meer dan 6000 atleten zullen deelnemen.

België zal volgens het BOIC ongeveer 80 atleten sturen over verschillende disciplines zoals boksen, basketbal 3x3 met An Wouters, tafeltennis, triatlon, taekwondo, schieten etc.

De Belgische televisiezender Sport 10 heeft de exclusieve televisierechten voor België van de Spelen. Naast vele live uitzendingen, highlights en studiprogramma tijdens de Spelen zelf, zal de zender ook in de aanloop naar deze Spelen verschillende magazines en portretten produceren en uitzenden over de Belgische atleten, in samenwerking met het BOIC en de sportbonden van de deelnemende disciplines.

Hoe de programmatie er zal uitzien en welke sporten aan bod zullen komen voor de magazines in de voorafgaande maanden op Sport 10, zal pas in januari 2015 bekend gemaakt worden.

Baku 2015

1ST EUROPEAN GAMES

Voor meer informatie over de European Games, ga naar www.baku2015.com of contacteer sophie@sport10.be

Karin Stoop